

stormende med to af Aftenens yngste og smukkeste Damer under Armen, — paa Vej til Dansen. Ved ingen Lejlighed var denne mærkelige Mand maaske mere beundringsværdig end i en Selskabssal. Hvor lang hans Arbejdsdag eller Arbejdsnat end havde været — og Lampen i hans Studereværelse brændte ofte endnu, naar Dagen gryede — kendte han ikke til Utidighed men kastede sig ind i Underholdningen med altid lige ungdommelig spænstig og paa-gaaende Kraft. Han havde aldrig kunstige Oplivelsesmidler behov. Saa oprigtig og dyb hans Menneskeforagt under Aarenes Kamp var bleven, den havde dog aldrig faaet Bugt med Levetrangen hos ham. Festlig oplyste Stuer, smukke Kvinder, Smil og Blomster holdt ham i Aande. Naarsomhelst og hvorsomhelst man fik Øje paa ham, saae man ham fuldt optaget af at fortælle, forklare og overbevise. I Selskabslivet som i Literaturen var han en Er-obrer og Fortryller, og med al sin overmodige Ud-æskning var han egenlig altid bekymret for, at man ikke skulde synes om ham. Selv den ubetydeligste unge Students Mening om ham var ham aldrig helt ligegyldig. Han kunde ofte nok i sine Skrifter tale spottende om Livet og dets Gøglespil, — overalt, hvor han mødte det, fik det alligevel hurtigt Magten over ham. Endog i dets allermindst tiltalende Former kunde han ikke modstaa det, saa ukuelig, saa overdaadig frugtbar var Naturbunden hos dette Hovedstadsmenneske, der var født i selve Byens Midte, vokset op af dens Stenbro som Sydens flammeblomstrende Kaktus af en Klippegrund.

Det var netop denne tindrende Livsoptagethed, der gjorde ham til et saa ejendommeligt Fænomen i et ufriskt Bondeland som det danske. I Ti-